

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XII. Núm. 642

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

2 desembre 1933

Redacció: Carrer del Pi, 12, primer
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

Ni socialisme ni liberalisme econòmic

Les eleccions passades — que han constituït un èxit enorme per a les dretes — han estat portades sota el signe de l'antimarxisme. I en aquest sentit han aconseguit agrupar sectors socials immensos, que en altre sentit i per molts altres problemes, no haurien escoltat tan amatents la veu de la dreta.

El socialisme constitueix una de les calamitats dels nostres temps. Els desastres provocats pel socialisme són quasi universals. Hi ha països amb una economia definitivament trencada pel govern socialista; altres, amb una situació financiera seriosament compromesa; d'altres encara, havent hagut de reaccionar fonamentalment en el món polític contra la indisciplina social provocada pels marxistes; de tot hi ha hagut durant els últims anys. I si no tinguéssim prou exemples de fora de casa, el succeït a casa nostra ja és suficient per a donar-nos la mesura del que el socialisme ens pot oferir.

En efecte: el socialisme no ha governat a Espanya, diuen ells. Només una participació en el poder és el que ha tingut. Docs bé; si no governant ha produït els estralls que tothom pot veure, amb l'entorpiment de la nostra vida econòmica, l'increment de l'atur forçós, la indisciplina social, el malgastament de milions en obres inútils i caríssimes, etc., ¿què ens hauria passat si el socialisme arriba a governar seriosament i amb govern propi?; ¿què en restaria a hores d'ara, del nostre país?

Ben bandejat quedi, doncs, el socialisme del poder; i encara és poca la desfeta que han sofert en les darreres eleccions.

Però no passem d'un extrem a l'altre. L'antimarxisme no ens ha de privar de veure i de reconèixer també els estralls de l'economia liberal allí on ha imperat netament, estrictament, com a casa nostra durant el segle dinou i el temps que va del vint. Si el socialisme no satisfà les exigències de la justícia social, el capitalisme sense base moral, només orientat cap a l'economia liberal a seques, satisfà menys encara els postulats d'una economia sostinguda pels principis de la justícia en el repartiment de les riqueses.

De l'economia clàssica nosaltres n'admetem l'esperit de lliure concurrència sempre que aquest tingui en compte l'home en la seva totalitat i no pas l'home econòmic solament, ja que aquest no existeix en la vida cristiana com element normal. També n'acceptem el principi de la propietat privada, sempre que dita propietat compleixi la seva funció social que és tan important o més que la seva estricta funció econòmica. I n'acceptem encara altres dogmes, però a condició que siguin espiritualitzats per principis d'humanitat i justícia, ja que sense aquest esperit resulten poc menys que inhumans i injustos. La lluita de la pesseta com a pesseta, no. La lluita pel nostre pa de cada dia, sí; però lluita humana, i pel pa de tots.

Cal, doncs, anar en compte amb els extremismes: ni socialisme ni economia liberal; que tant allunyats es troben l'un com l'altre de la ideologia cristiana. Economia social infiltrada de caritat i d'esperit de justícia, sí. Aquest ha d'ésser el nostre programa. I en mèrits d'aquest programa, i pensant trobar la feina i el pa de cada dia, molta gent humil han votat per a les dretes en les darreres eleccions. No oblidem mai, doncs, que el desengany que sofririen en trobar només que egoisme i defensa d'interessos en les classes dirigents seria irreparable i de conseqüències socials definitivament catastròfiques.

No deixem que mai ens confonguin, als catòlics, amb els plutòcrates el déu dels quals és el diner o el ventre. Cal que, si volem retre el socialisme, no ho fem amb armes que ens facin caure en l'extrem oposat, el del liberalisme econòmic. En definitiva, el socialisme porta en si una gran part de reacció contra aquell liberalisme, tan influent durant el segle dinou.

Ni l'un ni l'altre no són els nostres. Les Encícliques socials del Pontificat ens tracen clarament el camí a seguir en aquest punt, que no admet dilacions si encara volem arribar a hora convenient, i no massa tard, al final d'aquest camí, que és la pau de la Societat.

Pau? Guerra?

PER JAUME RAVENTÓS

Pax vobis: ego sum, nolite timere (Luc. 34, 36).
Non veni pacem mittere sed gladium (Matth. 10, 34).

La pau és una cosa bona i desitjable i com a tal es parla d'ella en les Sagrades Escriptures. L'àngel de Déu la desitja a Tobias, el salmista la promet com un premi als qui estimen el Senyor i la nega als pecadors, els àngels anunciadors del naixement de Jesús la proclamen per als homes de bona voluntat i més d'una vegada el mateix Jesús ressuscitat saluda els seus deixebles oferint-los la pau: *pax vobis*. La pau és cosa de Déu i per això Sant Pau la posa en llista entre els fruits de l'Esperit Sant: caritat, goig, pau, etc... i diu de Déu una i altra vegada que és Déu de pau.

Es veu, però, que no és vera pau tot el que porta aquest nom. Ja el llibre de la Saviesa es queixa d'aquella gent idòlatra d'enteniment pertorbat que donen el nom de pau a tot un rengle de grans mals; el mateix Jesús, el pacífic Jesús, el rei de pau, ens assenyala una mena de pau dolenta quan ens diu que ell no ha vingut a portar pau sinó espasa, que és símbol de guerra.

¡Tant que desitgem la pau i hi ha una pau que no és desitjable! ¡Tant que ens espanta la guerra i hi ha una guerra que l'hem de fer! ¿Qui ens donarà el seny de saber distingir entre una i altra pau, entre una i altra guerra?

La pau amb Déu. Aquesta sí que serà la bona. ¿També aquí hi haurà distincions entre dues menes de pau? Mireu com molts la voldrien aquesta pau. Voldrien que Déu els deixés estar en pau. Voldrien que Déu no intervingués en les coses dels homes. Déu allà en el seu tron de glòria ja hi està bé a condició que deixi els homes tranquils que facin la pròpia voluntat. Segons ells hi ha coses que són de Déu i coses que són dels homes i entre unes i altres voldrien posar una frontera que ni un ni altres poguessin traspasar, i miren amb mala cara que Déu traspassi aquestes fronteres i vulgui posar lleis als homes i vulgui disposar de les coses dels homes. I els tals exclamen:

— ¿Per quina raó Déu m'ha de dar una llei que costa de complir? ¿Per quins set sous la Providència divina m'ha de prendre la salut, els diners, la reputació? Jo no li faig cap mal, jo no el nego, jo no li vull prendre pas el seu reialme; bé em podria deixar en pau amb allò que és meu; bé em podria deixar fruir tranquil amb aquelles coses meves que jo reconec que ell me les ha donades però que al cap i a la fi són meves.

I heus ací una ben dolenta pau, perquè els tals no cerquen la pau amb Déu en una absoluta subjecció a la seva llei i en una perfecta submissió a les disposicions de la seva Providència. La pau amb Déu s'ha de fonamentar en els drets de Déu com a Criador, com a Rei, com a Amo de totes les coses, com a legislador suprem, com a Pare de la família humana, sense cap limitació en el seu domini. La pau amb Déu consisteix a estimar-lo i ésser d'ell estimat, complint tots els seus manaments i posant-se completament a discreció de la seva Providència, i, naturalment, aquesta pau implica una guerra: la guerra a tots els enemics de Déu.

La pau amb nosaltres mateixos és una pau de la qual tenim necessitat, si no volem convertir-nos nosaltres mateixos en un vesper de lluites intestines insofribles. Però heus ací també una pau que pot ser mal entesa, si es vol fundar-la en pactes i aliances indefensables. Quants n'hi ha que parlaran així:

— Les concupiscències que sento sempre bramen i m'atabalen. Per no citar-ne d'altres només diré que la sensualitat se m'emporta, i el desig de comoditats em domina. Jo no seré allò que se'n diu un calavera o un golut o un gandul; però tampoc tindrè escrúpols en dar-me totes aquelles satisfaccions compatibles amb la meua salut que ve a ésser com una llei suprema. Pactaré amb les exigències de la meua naturalesa i de la meua boca, em daré totes les comoditats compatibles amb la meua fortuna i mesuraré el meu treball amb comptagotes per no cansar-me.

¡Oh pacte desastrós amb les pròpies concupiscències que si ens arriba a donar una mena de quietud, de tranquil·litat i de pau és una mala mena de pau! La pau bona dins de nosaltres mateixos està en la que ens dóna la consciència de fer el bé i aquesta pau només la tindrem subjectant les concupiscències a la jerarquia de la raó que ens imposa la llei de Déu.

I també aquí sentim remors de llances i de guerra. Perquè aquesta pau amb la pròpia consciència no la tindrem sense combatre les pròpies concupiscències amb les armes de la raó i de la fe. Allà on hi ha pau hi ha el domini efectiu d'una autoritat i dins de nosaltres la raó aclarida per la fe és la natural autoritat que ha de governar les nostres passions propenses a desfermar-se.

Oh, la pau amb tota la societat que em volta! Si no la pogués tenir, el món fóra per mi un infern. Caldria cercar-la. No vull veure al meu voltant cares malèvols, ni vull enemics que em facin amargant el viure. ¡I que mal entesa pot ser aquesta pau, Déu meu! Escoltem com parla algú:

— El món té les seves exigències i, si jo no miro d'accontentar-lo, se'm farà la vida impossible. Jo ja sé que hi ha espectacles, manifestacions mundanes que no són res de bo; però s'ha de transigir. Una persona de la meua posició no ha de fer el rebec. Jo ja sé que hi ha modes dignes dels temps pagans; però una senyora com jo ha de fer els ulls grossos si no vol caure en ridícul. No vull pas ser dolent amb els altres, però les necessitats de la vida em porten a escanyar una mica els sous dels dependents. No voldria pas haver de fer mal a ningú, però em convé d'allò més entrebancar algú que és més que jo perquè no em faci ombra i qui sap si podré fer-me amb el seu lloc. I això sí, jo sóc molt bo; però el qui me la fa me la paga i jo sé d'algú que un dia o altre me la pagarà.

Quina pau més trista la de la societat d'homes que pensin d'aquesta manera, quina pau més falsa. No hi ha altra pau bona amb els altres homes que la que es fonamenta en la justícia i en la caritat i la justícia ens té vedat que fem componendes amb aquell món immoral que ens atrau, amb aquelles modes poc honestes que se'ns volen imposar, ens té vedat l'explotar els subordinats i perjudicar ningú. I la caritat ens obliga a considerar els homes tots com germans i fills d'un mateix Pare i estimar-los amb aquella mena d'amor amb què ens estimem nosaltres mateixos.

I per amor a aquesta pau, que és la bona, hau-

rem de moure guerra al món enemic de l'ànima, a les seves pompes i vanitats, i al nostre amor propi que ens mal aconsella pel que fa a les relacions amb els nostres germans.

I el resultat de tot serà com una mena de paradoxa: ço és, que l'única pau de bona raça que podrem fruit en aquesta vida miserable serà una pau enmig d'una guerra contínua, una pau sota el jou de la llei divina enmig d'una guerra contra els enemics de Déu, una pau sota el jou de la raó en-

mig d'una guerra contra les passions, una pau sota el jou de la caritat enmig d'una guerra contra el món i el propi egoisme agreujada potser amb contratemps i persecucions. Cosa, és clar, que no fóra possible si no fos una pau divina sense temors, fruit de la gràcia de l'Esperit Sant que és la sola pau que pot subsistir entremig dels tràngols d'una lluita contínua. Ja ens diu Jesús que la seva pau, la que ell dóna, no té res que s'assembla a la pau que dóna el món.

Lector i amic:

Hem triomfat en la lluita electoral. Però aquesta victòria no restaria consolidada si no preparéssim el terreny social per a aconseguir altres victòries, de manera constant i permanent.

I aquesta preparació ha de consistir a fundar i protegir escoles catòliques, implantar institucions socials com el salari familiar, mutualitats i assegurances per a obrers, enfortiment de les subscripcions per al culte i clerecia, obres d'assistència, envigoriment de l'Acció Catòlica, en una paraula.

La vida política és sempre reflex de la vida social. I si aquesta no és cristiana, com ho podrà ésser la vida política?

**BITLLETS DE FERROCARRIL
AUTOCARS / VIATGES A FORFAIT**

**EXCURSIONS COL·LECTIVES
BITLLETS MARÍTIMS I D'AVIONS**

**INFORMACIONS
I PRESSUPOSTOS
GRATUITS**

**VIATGES
&
TURISME
ESPLAI**

**FONTANELLA, 12, 1.ª
Telèfon núm. 11565
BARCELONA**

En vigílies de l'Exposició del Nu

Diàleg subterrani

PER R. RUCABADO

Un barceloní acompanyava un foraster tornant de visitar el monestir de Sant Cugat del Vallès, disabte a la tarda. Arribats que foren, baixant del tren elèctric a l'estació de la Plaça de Catalunya, pujaren per la gran sala d'espera en direcció a la sortida pel carrer de Vergara. Cridaren al foraster l'atenció els treballs que estan empenent-se aquests dies en aquell vast saló, abans fosc i desert: els fusters drecen embans i divisions entre les columnes, els electricistes instal·len conduccions de llum. Creuaren els dos visitants allí mateix un diàleg d'interessant actualitat, que em sembla que val la pena de reportar als nostres lectors.

Demana el foraster, home viu, locuac i amic de treure conclusions ràpides de les menors insinuacions verbals, què estaven preparant aquells operaris atrafegats a fer canviar d'aspecte el saló dilatat destinat a pas o passeig del públic i a llaç d'unió entre les tres distants escalinates d'entrada que posseeix l'estació terminal dels *F. C. de Catalunya*. Cal remarcar que la llestesa de les preguntes del foraster contrastava amb la recança de les respostes del barceloní, que contestava lentament i lacònica i a voltes premiosament, amb parquetat, com donant-se'n vergonya...

Barceloní. — Estan muntant el local per a una exposició... una exposició pròxima... una exposició... que ha d'inaugurar-se el dia 15...

Foraster. — Una exposició en una estació? Molt bé, serà de material ferroviari, oi? La companyia tindrà interès de fer conèixer al públic els últims models, els vehicles més confortables... O potser els aparells de seguretat? Digne de lloança és el zel de la companyia en aquesta greu matèria. Tractant-se de transports elèctrics tota preocupació és poca, cap vigilància no és supèrflua. Sempre noves sorpreses, sovint ben doloroses, ultrapassen les previsions dels tècnics. Ja em recordo, no fa pas deu minuts que m'ensenyàveu, quan el nostre tren descendent anava a entrar al túnel... d'on heu dit?, ah!... del passeig de la Bonanova, aquell tros de paret a mà esquerra, on encara es coneix l'obra, nova, més blanca que la resta del mur, contra el qual s'estavellà, segons m'heu explicat, el Dijous Sant de 1925, un tren que havia descarrilat i perdut els frens per causes encara avui, segons m'heu dit, ignotes, catàstrofe terrible on perderen la vida, m'heu dit, 25 persones i en resultaren ferides més de cent... L'electricitat, tècnica endiastrada, té els seus misteris inescrutables i els experts responsables dels serveis no poden pas dormir... És de lloar que una Companyia seriosa vulgui exposar al públic els frens, els aparells de prevenció d'accidents... mostrant que es preocupa de les vides que té confiades... L'altre dia, anant a Montserrat, vaig veure encara, a la via del Nord, romanalles de la topada terrible de dos trens elèctrics que corrien a gran velocitat, prop de Montcada-Bifurcació. Hi havia encara rodes, fustes de vagons, i això que la catàstrofe ocorregué a primers d'octubre, fa un

mes i mig. Molts vagons quedaren polvoritzats, i un amic que fou el meu camarada d'excursió m'explicà que si en lloc d'ésser dos trens de mercaderies (hi hagué un mort i set ferits, però!) arriben a ésser dos trens de viatgers, l'hecatombe hauria estat de les més esgarrifoses de tota la història moderna. Fa santament una entitat ferroviària que exhibeixi en l'estació mateixa el fruit dels seus treballs i estudis per a la seguretat del passatge. Aquesta exposició serà de debò útil, serà interessantíssima.

B. — És que no es tracta de cap exposició tècnica... Serà una exposició... artística... En el local de l'estació, l'organitza el Círcol Artístic...

F. — Ah! ja ho entenc. Ja m'he fixat abans d'entrar, i en els dies que porto de foraster a Barcelona prou m'havia començat d'estranyar la manera, veritablement poc urbana, com acaba aquesta estació tan cèntrica i tan còmoda, en tota la llargada del carrer de Pelai. Aquell fustam, vell i abandonat, aquells llastimosos plafons per anuncis, aquella baluerna d'un antic pou de perforació, demanen una reforma urgent, una façana noble i elegant... L'exposició d'ara serà dels projectes i maquetes per a resoldre aquest problema urbà, perquè l'estat actual realment molt poc favor fa a Barcelona... Ja ho entenc, ja! La companyia haurà fet un concurs de projectes, el Círcol Artístic hi intervé en qualitat d'assessor tècnic, i ara estan preparant aquí l'exhibició. És una excellent idea, i prometo venir-la a veure.

B. — (A cada resposta baixant el to de la veu i pujant-li, en proporció, la color del rostre) No, no serà d'això aquesta exposició... Es tracta d'una exposició molt més... artística del que V. suposa. És l'Exposició que en diran "del Nu". ¿No ha vist uns cartells que ho anuncien en lletres grosses, i alguns amb figures?

F. — Li confesso que he vist de lluny aquestes lletres NU, que estic avesat — ho dic així, perquè en rigor mai no podré avesar-m'hi — a veure en els vostres kioscos, llibreries, cinemes i en cent indrets de la vostra ciutat tan admirable d'altra banda, i tan mereixedora de tenir millors costums i millors exhibicions públiques. Tan digna com és, la vostra ciutat de Barcelona, de tenir fama millor perquè ja sap V. que a Ginebra, un cert departament de la Societat de les Nacions diferents vegades han hagut de cridar per via diplomàtica l'atenció de les autoritats de Barcelona per la gran producció pornogràfica que aquí era consentida, amb perill dels països estrangers. Entre nu i pornografia hi ha una relació molt íntima; no tot el nu és pornogràfic, però tota la pornografia és a base de nu. Però, vaja, el nu, ni el pornogràfic ni l'artístic no tindran res a veure amb una exposició organitzada a una estació ferroviària. No hi veig la relació, i, per tant, li prego a V. que em doni detalls; la meua imaginació no arriba a trobar el nexa que pugui haver-hi entre aquests dos conceptes: el Ferrocarril i el Nu.

B. — Sí, sí... Això que ací preparen és l'Exposi-

ció del Nu. És tal com li ho dic. Així ho diuen els programes...

Dit això, callà el barceloní en el més penós i vergonyós dels silencis. El foraster reflexionà un moment i es donà un cop al front.

F.— Ah! Ja hi caic! Es tracta d'una exposició *contra el Nu*, sense cap mena de dubte. De la mateixa manera que s'organitzen ara exposicions i fins museus permanents *de la Guerra*, que són en realitat *contra la Guerra*, manifestacions de propaganda pacifista, per a fer odioses i avorribles les guerres, que són causa de tants mals... Ja ho veig claríssim. Aquesta exposició *del Nu* que entitats de tant prestigi i serietat, com la societat artística que heu dit i l'empresa ferroviària mestressa d'aquesta estació, no pot desdir d'una finalitat absolutament digna i honorable, d'un fi social i altruista. Com no se m'havia ocorregut abans? Ja estic assabentat dels corrents de forta reacció que s'operen en la vostra terra, tan trasbalsada per la revolució i per l'anarquia. Des que estic a Barcelona, fa quatre mesos, com V. sap, tot són vagues i bombes, atemptats i atracaments. Això no pot durar. Els anarquistes i els comunistes són o semblen els amos del país, i si una mà de ferro no ho detura, Barcelona, Catalunya i Espanya van a la ruïna i al desastre. S'imposa un règim de força, un dictador. Només un puny enèrgic pot salvar-vos, com ha salvat Itàlia i Alemanya. Ja ho veig ara ben clar. Les dues entitats que preparen l'exposició que ens ocupa, estaran plenes de partidaris de Hitler, com no pot menys. Seran entusiastes admiradores de l'obra de neteja, de disciplina, de sanejament nacional que el *Führer* amb empena colossal està practicant. Una de les intervencions més característiques de la seva política patriòtica és la repressió i abolició del *nudisme*, d'aquest costum salvatge i africà que amenaçava la civilització alemanya com amenaça tota la civilització europea. Molt bé. El meu aplaudiment; l'Exposició del Nu que en aquest saló ferroviari serà instal·lada, representarà la lluita del Nacional-Socialisme Alemany per escombrar la infecta plaga del Nudisme, que constituïa un perill seriós, la degeneració de la raça... No serà això l'Exposició del Nu que ací s'organitza?

(Mutisme aclaparat del barceloní).

F.— O, per ventura, serà això un element, tal volta no massa prudent... pel realisme que sol acompanyar certa pedagogia, però a fi de comptes ben intencionat, d'una propaganda profilàctica contra certes malures o malastres socials, contra la propagació de determinades malalties, per posar un dic a la degradació, i aquesta "Exposició del Nu" constituirà, tota vegada que tan respectables entitats ciutadanes se'n fan solidàries, una lliçó científica amb finalitat humanitària contra els vicis socials que tant contribueixen a depauperar i degradar el poble? No em sembla gaire a propòsit el lloc, perquè certes divulgacions, àdhuc rectament intencionades, és menester que vagin rodejades de prudent cautela. Però,

en fi, acceptem-ho com sigui. Bé vingui l'Exposició del Nu, si és una *nua* repulsa contra la immoralitat, la prostitució, la corrupció i la pornografia...

B.— (Sufocat del tot). Ai, amic meu. Si aquesta Exposició serà... tot el contrari del que V. pensa! Tot el contrari d'una finalitat social útil i humanitària. És una Exposició de Nu, *artístic*. De pintura i dibuix i escultura.

F.— És possible? De manera que aquests embans que els fusters estan muntant en aquesta sala i les línies de llum en instal·lar les quals tan enfeïnats estan els electricistes, són destinats a exhibir en obsequi als viatgers de l'estació ferroviària un magatzem de Venus, de Dànaes i de Nímfes i Sirenes?

B.— Així és; així ho diuen; així ho vénen anunciant ja fa mesos...

F.— És increïble, i jamai en ma vida i en els meus viatges no he vist cosa igual. Però es tractarà almenys d'una col·lecció d'obres mestres, pintures del Renaixement i estàtues hellèniques, apreciades en la història de l'Art...

B.— No, senyor. La base d'aquesta exposició són els nus *nous de trinca*. És un concurs amb premis... i les Venus, Dànaes, Nímfes i Sirenes no portaran ni el vel de la pàtina. Seran totes fresques i acabades de sortir del taller...

F.— No puc donar crèdit a ço que V. m'està explicant. Per part meua li afirmo que en cap ciutat d'Europa no he vist mai, ni en tinc notícia, de cap exposició purament i exclusivament del Nu. Jo no sé que mai a París ni a Berlín ni a Viena s'hagi celebrat cap Saló del Nu. Hauria fet o indignar o riure. Ni el públic ni les autoritats no ho haurien pas considerat manifestació artística sinó d'una altra mena... Però ço que em sembla aberració la més gran, inconcebible, ço que amb prou feines puc comprendre ni capir, tot i tenint davant l'objecte real, — aquests obrers que treballen dins d'una estació en arranjant quelcom que realment semblen embans per a penjar objectes, i l'asseveració dels documents, cartells i reglaments que esteu disposat a mostrar-me —, és que una Exposició de nus artístics sigui instal·lada en un local ferroviari, sigui instal·lada amb cooperació activa d'una Companyia de Ferrocarrils. Ignoro quina noció tenen en el vostre país del respecte i consideració pels viatgers i el públic. Però a Europa no solament jo no conec ni remotament cap antecedent similar, sinó que ni puc concebre que a les grans estacions de París, d'Anvers, de Leipzig, de Frankfurt, de Londres, les companyies organitzessin ni deixessin els locals, i menys els locals centrals, immediats a les entrades, escales i guixetes, per una exposició exclusiva de quadres i escultures del nu. El nu, artístic i tot, suscita sempre discussions i fins protestes, és un tema etern de discòrdia. I com gosarien les companyies ferroviàries, ni fins l'Estat, que com V. sap explota directament els ferrocarrils en molts països d'Europa, plantar als ulls i als nasos dels viatger un magatzem de Venus i d'Apollons,

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrixa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

d'una absurda visió febrosera. ¿No serà tot això que m'ha explicat una illusió, una penosa fantasia, si ho agafem pel cantó tràgic, o potser un vodevil grotesc, un disbarat, una farsa empescada per algun Rabelais, d'aquelles on surten a escena serioses personalitats fent les més extravagants i desvergonyides facècies? De debò li dic, i sento de debò mortificar-lo, dilecte barceloní, que amb aquest episodi de l'Exposició del Nu la vostra ciutat està donant, si es realitza, un espectacle fora seny i mancat en absolut del més elemental sentit civil.

Els martells dels fusters feien ressonar el soterrani... No era illusió. Els dos companys tombaren, passat el tancat de les obres, en direcció a la sortida de Vergara, i pujaren en silenci els graons de l'escalinata.

Sortiren a la Plaça de Catalunya, deserta de tramvies i autobusos, en la gran desolació de la vaga. Per les parets i columnes contemplaren tristament els cartells de l'Exposició del Nu, que el foraster llegí movent el cap amb aire d'immensa llàstima, o d'immens menyspreu... En algunes parets romanien encara uns altres cartells típics, els de l'última vaga dels dependents. Nombre de pancartes vermelles i negres, comunistes i anarquistes, decoraven sinistrament les cantonades. Tot parlava d'anarquia i desordre, moral i social. Passà un cotxe del tramvia, menat i custodiat per nombrosos guàrdies d'assalt. Trista escena d'anomalia, de veritable malaltia ciutadana. Uns grups contemplaven els esforços dels tramviaris improvisats, comentaven l'extensió i la llarga durada del conflicte. De sobte una llunyana detonació profunda i sostinguda commogué els viants... Una bomba! La bomba d'avui! Cada nit, cada vespre, fa dies i dies. ¿A quina fàbrica, a quin transformador elèctric?... Cridaren el diari de la nit Compraren la fulla els dos amics, enmig d'un silenci impressionant. Les titulars més grosses anunciaven la tragèdia quotidiana. Discussió sagnant entre obrers tramviaris, els que volen i els que no volen tornar al treball. Un tramviari mort a trets de pistola. El tercer tramviari mort per mà violenta per

causa d'aquesta vaga... Dels ulls del foraster als ulls del barceloní es creuà el pensament idèntic. — I en un estat així, en un ambient així de la ciutat es donarà la nota, carnal, sensual, profana, impúdica, de l'Exposició del Nu, talment com el contrast d'una dona desimbolta que entra en l'habitació d'una família trastornada per la ruïna i la mort!...

El foraster de sobte s'aturà, corprès per una idea. — Escolti. I el personal de la companyia ferroviària, quina lliçó en treurà de l'Exposició del Nu instal·lada a l'estació central? La Companyia, ¿espera educar els seus empleats i obrers en disciplina, moralitat i atenció per la feina, pel mitjà de l'Exposició del Nu parada al mateix centre de moviment dels seus caps d'estació, conductors, guarda-frens, guarda-agulles? Estranya preparació, insòlit entrenament al compliment auster del deure quotidià, la visita dels treballadors, i dels tècnics, a una exhibició estrident i sotraguejadora... Per part meua, cap gràcia no em faria anar en un tren el maquinista del qual portés dins del cervell la imatge de l'Olimpia de Manet...

B. — Ja em recorda, que arran de la catàstrofe de 1925, (la del tren elèctric esclafat per una causa incògnita), un repòrter va dir a un enginyer que li ensenyava el gran luxe de frens i contrafrens: "Bé, ¿co que importa són els frens interiors de l'home que ha de frenar?"

F. — Exacta frase, que resumeix tota la moralitat de l'afer que ens ocupa. L'exposició del Nu, és la paradoxa monstruosa de la glorificació del *Desenfrè* posada, per aberració singular, tot justament en el lloc ciutadà on els *frens* tenen significació i utilitat més necessària i més pràctica. Em sembla, barcelonins, que molt millor que una Exposició del Nu, us convé amb gran urgència, i posada no pas al soterrani, sinó a dalt i al bell mig de la Plaça de Catalunya, ben pública, ben oficial i ben gratuïta, l'Exposició de la Disciplina, de l'Ordre, de la Pau, de la Moral, de la Virtut i de l'Amor al Treball... Em sembla que és aquesta l'Exposició popular que us està fent grandíssima falta...

27-XI-1933.

Almanac de CATALUNYA SOCIAL i ACCIÓ POPULAR

Els números de CATALUNYA SOCIAL corresponents als dies 16, 23 i 30 d'aquest mes es publicaran conjuntament en el mateix format i constituïran un almanac que contindrà ressenyes del moviment social catòlic espanyol i estranger de l'any 1933. A la vegada aquesta publicació donarà a conèixer les institucions socials catòliques més importants de la nostra terra.

Els subscriptors de CATALUNYA SOCIAL rebran l'almanac gratuïtament. Els que no siguin subscriptors han de demanar-lo a ACCIÓ POPULAR, carrer del Pi, 12, primer, Barcelona. El preu serà d'1'50 pessetes.

Cal intensificar la nostra actuació

PER J. CIVERA I SORMANI

S'equivoquen els qui creuen que hem guanyat la batalla definitiva perquè han estat derrotades arreu d'Espanya les organitzacions marxistes. Aquestes eleccions no són res més que un episodi. No us engresqueu massa amb les explosions sentimentals del poble.

Certament que ens ha de plaure la desfeta del partit socialista, que és el responsable de la política sectària que fins ara han realitzat els Governos de la República; però no hem d'oblidar que en política no hi ha cap derrota definitiva. Els qui semblaven caiguts tornen novament a redreçar-se.

Seríem uns infants si creguéssim que pel sol fet d'haver guanyat unes eleccions ja teníem resolts tots els problemes. Els partits polítics que han obtingut una victòria poden fer voleiar les campanes en senyal de festa, però els catòlics hem de posar-nos a l'aguait per esbrinar el que pensen fer els nostres adversaris.

És natural i lògic que els catòlics oferim el nostre ajut als partits que poden barrar el pas als enemics de la civilització cristiana; però un cop acabada la lluita hem de seguir treballant dins de la nostra cleda.

Contempleu el poble i us convencereu que cal treballar molt. Els qui viuen absorbits per altres activitats no es donen compte que la societat va des-cristianitzant-se ràpidament. En un teatre de Barcelona, on assisteixen les famílies més distingides de la nostra ciutat, es representa una obra que no haurien de tolerar les persones que encara conserven una mica de finor espiritual, i, no obstant, el públic riu i l'aplaudeix. Hi ha gent que creu que una obra immoral no és pecaminosa quan es representa en un teatre elegant. Els pecats són perdonables quan es peca amb guants blancs i la camisa emmixonada. En la majoria de les pel·lícules les artistes es despullen davant el públic, i davant d'aquell espectacle immoral un pare de família no es dona vergonya de tenir al seu costat un fill de dotze o quinze anys. ¿Com podeu exigir que els nois es mantinguin purs dins la regió serena de l'honestetat, si ells els colloquen arran de l'abisme?

Sabeu què significa això? Que la gent ha perdut la sensibilitat. Si us averseu a prendre verins, vindrà un dia que no us faran cap efecte. Jo voldria que féssiu una prova. Introduïu en una sala d'espectacles un home sa d'esperit que mai no hagi vist projectar ni una pel·lícula ni representar una obra teatral, i veureu com abandonarà ràpidament la sala. Tingueu la seguretat que en traspasar la llinda de la porta es preguntarà si els homes han perdut el seny i la raó.

Atureu-vos davant d'un quiosc i penetreu dins d'una llibreria i veureu el que llegeix la gent. Especialment als quioscos es venen diàriament una gran quantitat de llibres pornogràfics. Aquest és l'aliment espiritual d'un gran nombre de joves. Les obres bones no es llegeixen. Actualment un quiosc de diaris és una recolectora d'innundícies. Allí trobareu les obres més abjectes.

Que passa en el camp social? Els anarquistes han fet una campanya tan intensa, que han aconseguit fer

germinar la llavor de l'anarquia en el cor de la majoria dels obrers. Els qui no ho vulguin creure que assisteixin als actes que organitzen els anarquistes. Uns quants anys enrera no es podia celebrar un míting anarquista per manca d'assistents. En canvi avui basta fixar unes proclames pels carrers per a reunir trenta o quaranta mil obres en una plaça de braus. No us podeu imaginar les monstruositats que es diuen en aquests actes.

L'ateisme ha fet grans avenços a la nostra terra, degut a les publicacions anarquistes. La classe obrera, llevat d'un petit nucli d'obers selectes, està completament materialitzada.

¿Us convençeu ara si podem romandre amb els braços creuats? Un cop hem complert amb el nostre deure ciutadà, deixem de banda la política i llançem-nos amb totes les nostres forces a la conquesta del poble. No hem de cristianitzar únicament els de baix sinó també els de dalt. Si els patrons fossin porfondament cristians, potser no existiria un abisme tan profund entre ells i els obrers. Caldria no oblidar que, com diu Sant Pau, la caritat és el complement de la llei.

Si féssim més del que fem no hi hauria tanta de gent que no estima Déu perquè no el coneix. Hem de treballar més i sobretot hem d'estimar amb més intensitat. Som excessivament freds i indiferents. Si els Apòstols van fer tantes conversions és perquè tenien la paraula càlida i el cor roent com una flama. Si haguessin estat freds, no haurien aconseguit tants seguidors ni tants deixebles. Si nosaltres portéssim dintre de l'ànima la llum de Crist, i en el pensament la seva imatge, tindríem coratge per a realitzar les coses més difícils.

Hem d'esguardar amb una gran pietat aquesta corrua d'homes que no ha vist encara brillar la llum del cristianisme. Però perquè ens creguin i ens estimin hem de predicar amb l'exemple. Si prediquem llum i donem fum perdrem el temps.

En aquests moments s'imposa una tasca cultural molt intensa. Cal evitar els confusionismes. El poble ha de conèixer la veritable doctrina de l'Església en matèria social. Els Sants Pares en totes les èpoques han combatut l'explotació i la usura. Quan va triomfar el cristianisme, totes les lleis favorables al poble es van dictar sota la influència benefactora de l'Església.

Una de les nostres preocupacions cabdals ha d'ésser petites rivalitats combatéssim una institució de fer un esforç perquè la joventut catòlica disposés a Barcelona d'un estatge amb tots els avenços moderns. No abandonem els joves. Seria sensible que per petites rivalitats combatéssim una institució dedicada a la salvació de la joventut. Com més serem a treballar més abundosos seran els fruits que collirem. Si davant de la vostra entitat se'n crea una altra amb una finalitat noble i enlairadora, en comptes de tancar les finestres en senyal de protesta poseu domassos al balcó i feu voleiar la bandera dalt del pal.

No hem de creure que la gent no actuarà bé si no demana la nostra intervenció. Siguem amics de tots els qui treballen per la glòria de Déu.

Carnet setmanal

El moment de les responsabilitats. — El triomf de les dretes ha estat esclatant en les últimes eleccions. Hom l'esperava, però no pas tan profund ni tan ample, certament. I ara sí que ningú no podrà dir que el triomf, a més, no hagi estat legítim, car les eleccions del 19 de novembre, per la seva sinceritat, per la manera neta com han estat portades a cap, només tenen a Espanya un precedent en les del 14 d'abril de 1931, i encara aquestes eren eleccions municipals, a les quals es va donar una transcendència que molts electors no sospitaren, mentre que les d'ara han estat plenament desenrotllades de cara al seu objectiu veritable. Amb dir que el propi Ministre de la Governació ha quedat sense acta està dit tot, car és un cas aquest extraordinàriament nou en els annals electorals d'aquesta terra!

Les dretes seran, en conseqüència, la fracció més important del Parlament, sobretot tenint en compte que radicals i socialistes no es podran conjuminar de cap manera donada la posició adoptada per Lerroux en els últims temps, posició que li ha valgut molts vots conservadors, que d'altra manera no hauria mai tingut.

Doncs bé; es pot dir que les dretes tindran ara la màxima responsabilitat en la direcció dels afers públics de l'Estat i que cal meditar molt sobre la posició que en aquest moment transcendental adoptin.

Portar les coses a base d'extremismes, no pot ésser. Aquesta política ens conduiria al desastre més espantós a tots plegats i a la caiguda d'Espanya. Seria una reproducció de la política Azaña-socialistes, la qual ja hem vist el resultat que els ha donat.

A més, cal que tinguem en compte que les disposicions constitucionals no es poden modificar per aquestes Corts, ja que dita modificació suposa un procediment especial, establert per la mateixa Constitució, el qual hauria de portar com a necessària conseqüència la dissolució de les pròpies Corts, ço que no voldríem ningú de les dretes en aquest moment.

Tenint en compte, doncs, que el règim existent és ja una realitat; que la Constitució no pot ésser modificada, ni ens convé que ho sigui ara pels camins legals, què han de fer les dretes? Les primeres i escasses declaracions dels senyors Martínez de Velasco i Gil Robles hauran portat a molts el convenciment que la màxima prudència ha trobat eco en l'ànim dels dos polítics dels quals a hores d'ara depèn en gran part l'esdevenidor d'Espanya. I cal que així sigui en benefici de tot allò que més estimem nosaltres, tots plegats.

Una política prudent, assenyada, temperant, és el que es necessita en aquesta hora suprema que pot influir per molt en els destins de la terra. I aquesta ta política prudent suposa que, sense cercar estri-

dències ni trontolls de mala llei que sortissin del marc legal, les dretes vagin fent el seu camí buscant primerament un contacte diplomàtic amb Roma, després un Concordat, i sempre una restauració de pau espiritual que deixi al marge molts problemes que ens podrien dividir i que poden perfectament resoldre's sense tocar la llei, però deixant-la sense aplicar per ara i tant. Unicament quan les coses es trobin dirigidess pels camins de suavitat indicats i el predomini de les dretes resti consolidat, es podrà anar a modificacions constitucionals en tot allò en què la Constitució resulti injusta i sectària.

La vida espiritual del país, la seva restauració econòmico-social, la pau que es necessita en el moment present, han d'ésser obra de les dretes. I així aquestes obrarien malament si per tota política tinguessin la de persecució dels adversaris i la de desfer únicament tot allò que els altres han fet. Cal fer molt, sobretot, i cal desfer, també, molt; però el desfer ha d'ésser majorment obra pràctica i no doctrinal, sense enutjar altre cop el país amb qüestions que ens divideixin, sobretot als propis sectors de dreta. Ni feixisme ni soviets: heus ací tot el programa que nosaltres gosàriem insinuar als governants d'ara si el nostre criteri pogués significar quelcom per als qui han de portar la direcció de la política del país en aquesta hora transcendental i greu. Les impetuositats i les posicions catastròfiques, si poden ésser útils en un moment d'oposició, mai no han donat força a cap govern, ni han pogut assenyalar directrius des del Poder.

Es parla insistentment d'un Govern radical-dretes, i creiem que no hi ha pas altra solució en l'hora actual. Un govern a base de radicals i agraris, amb participació de conservadors i Lliga Catalana: heus ací l'únic Govern possible que, a la vegada, hauria d'ésser un Govern fort i decidit, que és l'esperança del país i de tots els ciutadans que pensen amb el cap i de cara als interessos de la pàtria i no als interessos de partit.

Pensem que per damunt de tots hi ha el socialisme, el sindicalisme, el comunisme i l'esperit revolucionari, que cal desarmar a tota costa, ja que si així no ho fem, aquestes forces de negació hauran de produir estralls fora de la llei, car per a ells poca cosa significa la norma legal. I la manera de desarmar aquestes forces de tenebra és fer una política justa, honesta, que porti el pa als que avui no en tenen i porti el signe de la justícia al seu davant. Que sigui respectada l'ensenyança lliure, que es vagi a un Concordat amb Roma (que sempre i en tota hora ha donat facilitats per allò que necessiten es pobles, segons la seva hora), que la reforma agrària continuï, encara que modificada en tot allò que té d'injustament espoliadora, que l'Estatut de Catalunya sigui respectat i que les lleis dites constitucionals siguin reformades en tot allò que tenen d'anti-constitucional, que és molt; i, al costat d'això, una política econòmica assenyada, defensora dels interessos nostres,

VALORS DE RENDA

Informació
(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa-Fontanella, 15

de pau social, de restabliment del principi d'autoritat i de lluita contra l'enorme flagell de l'atur forçós. ¿Qui podrà dir que una política així orientada no resulti necessària en aquest moment a Espanya?

I la Generalitat, què? — Després del desastre d'Esquerra Republicana de Catalunya — ens deia un amic nostre — a Anglaterra a hores d'ara tindriem ja plantejada una crisi fulminant a la Generalitat.

Anglaterra està molt lluny de nosaltres. I la crisi ni ha vingut ni és probable que vingui entre les hosts macianesques. Hauréu de patir encara Macià una bona estona, probablement.

Però, a qui representaran ara aquesta gent? Perquè és evident que ho poden representar tot menys la majoria dels catalans. Les últimes eleccions — amb els mateixos procediments de sufragi per ells implantats — els han desautoritzat completament davant de Catalunya. Moralment, per tant, estan retuts, i si fossin delicats haurien d'abandonar les seves posicions de govern. No hi ha por, però, que la delicadesa s'imposi. I seguirem tenint escamots, feixisme estúpid, majoria parlamentària tan privada de llums com fins ara, i President que anirà per aquests mons de Déu fent les seves promeses estultes i incomplides eternament. Però, ¿ells deixar el Govern? No, senyor, tot abans que la dimissió. Això de la delicadesa i de les derrotes morals queda per als qui des de la dreta no coneixen la política; però ells poden legalment seguir usdefruitant els sous i les dietes, la casa dels Canonges i l'autoritat, i així ho faran sense escrúpol ni consideració de cap mena.

I fins al 17 de desembre! — Altra batalla ciutadana ens espera en aquest dia, que guanyarem encara amb major brillantesa que la del dia 19 passat. Les dretes es troben ara encoratjades per l'èxit i les esquerres completament desmoralitzades per la derrota, que no esperaven en tan alt grau. Cal, doncs, centuplicar l'esforç i fer que tots els dretans puguem demostrar que la victòria del dia 19 no ha estat quelcom ocasional, sinó quelcom que ha obeït a la nostra força i al nostre pensar i sentir dins de Catalunya. Els resultats parcials del dia 19 ja poden fixar criteri per al dia 17; i encara l'entusiasme haurà d'ésser més gran tractant-se de la renovació dels Ajuntaments, ja que aquesta podrà oferir ocasió a bandejar tants alcaldes que havien convertit el càrrec en mitjà d'atac i de venjança i havien portat la desmoralització més greu en els interessos de viles i ciutats.

¿Quants n'hi ha, com el de Valls, que a hores d'ara han hagut d'abandonar ja el càrrec per no poder resistir la derrota! Doncs, que esperin, que el dia 17 de desembre entenem que haurà d'ésser memorable per tot Catalunya, ja que els pobles es troben frisosos de pau i del desig que d'un cop cessin les persecucions, els sectarismes, els atacs injustos i el convertir els càrrecs públics en mitjà de desadministrar els pobles i de fer una política personalista carregada de totes les concupiscències i mals humors. Si el plebiscit del 19 de novembre fou enorme, més gran encara haurà d'ésser el del dia 17 que hom espera amb desig de renovació i de justícia, que per a tots arriba un dia o altre en el món.

Ultra
SIMPLEX
ASPIRADOR
PARA EL
POLVO
EL MAS ECONOMICO
CASA ROSICH
RDA. S. PEDRO, 7
PUERTA DEL ANGEL, 25
TAPINERIA, 33
TELEFONOS:
19923 y
19613
Demosstraciones gratis a domicilio

Cerebrino Mandri
És cosa de casa i que ha traspasat les fronteres d'Espanya. El CEREBRINO MANDRI contra el dolor és de tot el conegut, bo i millor.
No perjudica mai.
Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.
Provença, 203 - Barcelona

E. IMBERT
PLANXES PERFORADES
DE TOTA MENA
FABRICACIO NACIONAL "IMAR"
38
VIA LAIETANA
TELEFON 24842-BARCELONA

Estatuts de la Federació de Pagesos d'Acció Social Popular de Barcelona

CAPÍTOL I

Constitució i finalitat

Article 1. Amb el nom de Federació de Pagesos d'Acció Social Popular es constitueix una Associació Professional de les regulades per la Llei del 8 d'abril de 1932.

La Federació accepta totalment l'ideari i programa d'Acció Social Popular, però serà autònoma, gaudirà de plena personalitat jurídica per a exercir tota mena de drets i accions i contraure obligacions.

La Federació de Pagesos d'A. S. P. serà formada per tres seccions independents en el seu govern interior, però regides per la mateixa Junta Directiva i Consell Permanent de la Federació.

Les Seccions seran les següents:

a) Secció de Propietaris, Masovers-propietaris, Administradors de finques rústiques residents al camp, Patrons o Titulars d'explotacions agrícoles i les Societats que tinguin aquest caràcter i siguin legalment representades.

b) Secció de Masovers, Parcens i Rabassaires.

c) Secció d'Obrers del camp (Mossos, Jornalers i Pastors.)

Article 2. La Federació de Pagesos d'Acció Social Popular es proposa com a finalitat pròpia:

a) Contribuir a resoldre amb una actuació justa i assenyada els conflictes del camp amb justícia i equitat, fent ús de tots els mitjans legals.

b) Procurar la instauració de millores en els contractes, treballs, explotacions agrícoles, fent que uns i altres responguin al concepte del Salari Familiar; defensant alhora i assegurant la propietat privada.

c) Promoure l'elevació cultural i moral de tota la Pagesia amb l'establiment d'escoles, cursets, conferències i premsa de caràcter agrícola.

d) Procurar la Previsió davant les contrarietats, com l'accident de treball, pèrdua de collites i bestiar, amb les institucions convenients.

e) Ajudar la producció amb l'establiment de Caixes Rurals, Sindicats de compra i Cooperatives de venda.

f) Totes les altres facultats que concedeix l'esmentada Llei de 8 d'abril de 1932.

CAPÍTOL II

Dels socis

Article 3. Podran ésser socis tots els pertanyents a l'estament de la Pagesia, d'acord amb el concepte exposat en l'art. 1, mentre:

a) Acceptin aquests Estatuts.

b) Siguin acceptats per la Directiva o Consell permanent de la Federació, (contra la decisió de la qual es podrà recórrer a la primera Assemblea General.)

Article 4. L'ingrés a soci importa:

a) Acatar els acords de la Federació segons els presents Estatuts.

b) Contribuir a l'èxit de les empreses.

c) Pagar la quota corresponent.

d) Gaudir dels avantatges derivats de les actuacions de la Federació, segons els acords de la Directiva.

e) Exercir totes les facultats consignades en aquests Estatuts.

Article 5. La baixa serà 1. Per voluntat del soci, en aquest cas haurà de complir els compromisos contractats amb la Federació.

II. Per expulsió, sempre que:

a) El soci infringeixi greument els presents Estatuts.

b) No accepti les decisions i acords de la Directiva.

c) No pagui les quotes corresponents.

d) En els casos previstos en l'art. 7 de la Llei de 8 d'abril de 1932.

e) Quan deixi de sotmetre's a les disposicions legals a què ha d'estar subjecte.

Per a l'expulsió serà necessària una resolució de la Directiva, en contra de la qual es podrà recórrer a la primera Assemblea ordinària; a l'extraordinària quan ho demani la tercera part dels socis.

Article 6. Els socis s'organitzaran en Grups locals, Comarcals i Sub-Federacions, i constituïran tots junts la Federació.

CAPÍTOL III

Govern de la Federació

Article 7. La Federació de Pagesos d'A. S. P. serà governada:

a) Per una Assemblea General.

b) Per una Junta Directiva.

c) Per un Consell Permanent.

d) Per les Juntes Locals, Comarcals i Sub-federacions.

Article 8. L'Assemblea General es reunirà una vegada l'any i serà l'ordinària; amb caràcter extraordinari quan ho determini la Junta Directiva o sigui demanada per les dues terceres parts dels socis com a mínimum.

Fora dels casos d'urgència justificada, les Assemblees Generals seran convocades pel President i Secretari, pres acord de la Junta Directiva, almenys amb quinze dies d'anticipació per circular a les Juntes locals, comarcals i sub-federacions i per un diari de Barcelona.

En la convocatòria serà assenyalat el lloc, dia i l'ordre del dia; en les extraordinàries les causes que la motiven.

Sigui quina es vulgui la causa de la convocatòria, podran prendre part en l'Assemblea tots els socis de

la Federació. En ella serà admès el vot delegat, en la següent proporció: un delegat per cada deu votants, amb tants sufragis com vots favorables hagi obtingut en la seva elecció.

Els acords seran obligatoris per tota la Federació i seran presos per majoria de vots, llevat els casos previstos en els presents Estatuts.

Article 9. L'Assemblea General tindrà les facultats següents:

a) Elegirà el consell Permanent per votació secreta.

b) Acordarà les reformes i modificacions d'Estatuts, per la qual cosa li serà necessari obtenir el quòrum de les dues terceres parts de votants. Mai aquestes no podran apartar-se de l'ideari d'Acció Social Popular.

c) Determinarà la unió o federació amb altres Associacions nacionals o de caràcter internacional.

d) Promourà les finalitats que li són pròpies; resoldrà les apel·lacions dels acords de la Junta Directiva a l'Assemblea i marcarà les orientacions a seguir per la federació.

e) Li correspondrà l'examen i aprovació de comptes; fixació de pressupost i determinarà les quotes ordinàries i extraordinàries.

f) Decidirà la dissolució de l'entitat, sempre que tingui el quòrum de les dues terceres parts de votants i prengui aquest acord en Assemblea General Extraordinària expressament convocada a aquest fi.

g) Com a suprema autoritat dins la Federació, exercirà totes aquelles atribucions que expressament no estiguin assignades a la Directiva o que no li corresponguin per la seva naturalesa.

h) Designarà els membres que corresponguin al Consell Federal d'Acció Social Popular.

i) Totes aquelles altres que li assenyalen la llei i els presents Estatuts.

Article 10. El *Consell Permanent* estarà format per un representant de cada sub-federació elegit per majoria per les juntes comarcals que la formin; en defecte de la sub-federació, l'Assemblea farà que hi siguin representades les comarques, en la forma que cregui més viable.

El Consell Permanent es reunirà cada tres mesos i amb més freqüència si la junta directiva ho estima convenient, o sigui demanat per la tercera part del mateix consell.

Article 11. Formaran la *Junta Directiva* un President, dos Vice-Presidents, Secretari, Tresorer, Bibliotecari i dos vocals.

Actuarà en nom del Consell permanent, tenint per objecte el fer complir els acords de l'Assemblea General, tot el que li correspon en virtut de la llei i dels presents Estatuts; tindrà cura del que es refereix a finances amb l'obligació de donar compte al ple del Consell de tota la seva actuació.

Article 12. El President ostentarà judicialment i extra-judicialment la representació de la Federació; però per a disposar dels béns de la Federació o exercitar accions o contraure obligacions com a tal li serà necessària l'autorització del ple del Consell Permanent, i haurà de respondre davant de l'Assemblea General de les autoritzacions donades. Convocarà i dirigirà les sessions del Consell i de la Directiva, executarà els seus acords i en general totes les atribucions inherents al càrrec.

Els Vice-Presidents supliran el President en les seves absències amb les mateixes facultats.

Article 13. El Secretari, estendrà les actes i

lliurarà les certificacions relatives a la Federació, amb el vist i plau del President; auxiliarà aquest en l'exercici de les seves facultats; assessorarà la Junta en les qüestions jurídico-socials i portarà a terme els treballs que li siguin encomanats.

Article 14. El Tresorer tindrà confiades les finances de la Federació, i tot el que és propi del càrrec.

Article 15. El Bibliotecari tindrà confiada la direcció de les activitats culturals de la Federació d'acord amb la Directiva i suplirà el Secretari en les seves absències.

Article 17. Els Vocals col·laboraran a les tasques de la Directiva, assistint amb vot i veu a les sessions.

CAPÍTOL IV

Grups locals, comarcals, sub-federacions

Article 18. Bastaran cinc socis per constituir un grup en qualsevol localitat. Dependrà del Grup Comarcal, fins que pel nombre, a fixar pre l'Assemblea, pugui regir-se per una junta pròpia, i adquirirà llavors, plena personalitat dins la Federació, amb totes les facultats que li donen els presents Estatuts.

Article 19. Les circumstàncies topogràfiques determinaran els Grups Comarcals, els quals, establerts en la població més important, seran organitzats amb una junta amb la mateixa forma que la Directiva de la Federació i seran el llaç d'unió dels locals amb la Sub-federació.

Article 20. Organitzada en la mateixa forma que la Junta directiva i segons els presents Estatuts, en cada Bisbat serà establerta la junta de la sub-federació com punt convergent de totes les forces disseminades i amb relació directa amb la Directiva de la Federació.

CAPÍTOL V

Mitjans

Article 21. Per a l'acompliment dels fins assenyalats en l'art. segon, la Federació podrà fer recurs a tots els mitjans legals i lícits, d'acord amb els presents Estatuts.

Article 22. La Federació se sostindrà de les quotes de tots els socis deduïda la quota global imposada pel Consell Federal d'Acció Social Popular, el percentatge necessari per als sosteniments i millores dels Grups locals, comarcals i sub-federacions.

La quota i el percentatge seran determinats per l'Assemblea General. La quota respondrà als títols de soci de la federació i a la subscripció al Butlletí que sigui publicat.

CAPÍTOL VI

Dissolució

Article 23. A més del que està previst en l'article 9, paràgraf f, la Federació de Pagesos d'A. S. P., podrà ésser dissolta pel Consell Federal d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR, quan en el seu alt criteri jutgi que la Federació s'és apartada de la seva finalitat i de l'esperit que li assenyalen els presents Estatuts, haurà, però, de donar-ne coneixement i respondre'n

en la primera Assemblea General d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR. En cas de dissolució, els béns de la Federació de Pagesos, passaran a propietat d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR.

DISPOSICIÓ GENERAL

Article 24. Le Federació se sotmet d'una manera general i plena als preceptes de l'esmentada Llei de

8 d'abril de 1932, els preceptes de la qual han d'atendre's íntegrament incorporats a aquests Estatuts en tot allò que sigui necessari. No prevaldrà cap norma o acord de la Federació que sigui en contra de dita Llei.

Finalment, la Federació no podrà exercir cap dels drets que aquella li atorga a participar en els organismes de caràcter social, sense previ acord de l'Assemblea General, o per delegació d'aquesta, sense l'acord de la Junta Directiva.

Moviment catòlic

L'èxit dels catòlics espanyols. — L'èxit obtingut pels catòlics espanyols en les passades eleccions ha estat celebrat per la premsa catòlica de tots els països. Joan Guiraud, en *La Croix*, de París, del dia 24 del passat novembre, comenta l'èxit i l'atribueix a la unió dels catòlics que, prescindint de monarquisme o de republicanisme, han sabut defensar units els drets sagrats de la família cristiana.

En 1885 la *Unió Conservadora* francesa va derrotar, a França, en unes eleccions de primer torn, els partits republicans anticlericals, aquests, però, es van unir i en el segon torn van triomfar, obtenint una majoria damunt els catòlics; de llavors ençà, els partits republicans francesos, més o menys anticlericals, han dominat la França i han desfet la vida de família, han encadenat l'Església, han fet triomfar el laïcisme. El triomf de les dretes espanyoles ha estat tan definitiu que ha impedit a les esquerres l'establir una coalició per anar unides en el segon torn.

"A Espanya, escriu Guiraud, la família era atacada directament per un anticlericalisme, al qual, dissortadament, l'anticlericalisme francès servia de model. La campanya que, fa cinquanta anys, es desplega a França contra la família i que en destrueix l'estabilitat i la fecunditat, protegint el divorci i els fills concubins, es portava amb gran activitat a Espanya. Una escola laica que anava a tenir el monopoli de l'ensenyament atacava els drets sagrats de la família en matèria d'ensenyança. El patrimoni familiar era engrunat i confiscat.

Els catòlics espanyols s'han redreçat com un sol home contra aquesta acció antifamiliar i, per combatre-la, s'han servit de la família, instruint-la sobre els seus drets i els seus deures, informant-la sobre les lleis que l'amenacen i han organitzat els pares de família en associacions fortes i poderoses unides estretament a l'Acció Catòlica espanyola. Havent pres part a l'assemblea darrera dels pares de família, jo puc assegurar que, en menys de cinc anys, la familiaria cristiana espanyola s'ha organitzat molt millor i ha devingut una força molt més poderosa que la família catòlica francesa d'ençà de cinquanta anys.

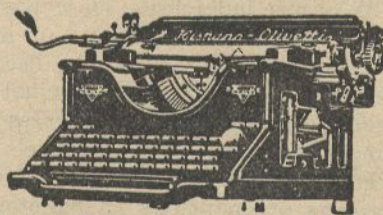
Aquí tenim els resultats de l'acció de la família catòlica d'Espanya. Si els homes i les dones catòliques han votat en gran nombre, i a favor dels candidats catòlics, és perquè sentien la gran responsabilitat que tenien com a pares i com a mares davant de Déu i davant la pàtria.

A Vitòria vaig poder sentir i aplaudir el cap de

l'Acció Catòlica espanyola, don Angel Herrera, quan exposava el programa social dels catòlics. En el seu parlament vaig retrobar la doctrina autèntica de l'Església amb tota la seva nitidesa i amb la seva generositat, amb les característiques que no solament la separen del socialisme, sinó també de l'estatisme que hi condueix. Vaig poder constatar que la unió dels catòlics espanyols era perfecta sota aquest punt de vista i que la concòrdia era completa entre els cors i els esperits de tot els catòlics espanyols. I això ha contribuït també en gran part a l'èxit de la campanya antimarxista, que ha produït l'èxit esclatant del passat diumenge.

Les violències legals de què els catòlics espanyols havien estat víctimes, d'ençà de la instauració de la república maçònica, han ajudat al triomf. Les lleis de confiscació contra religiosos, els atemptats sacrílegs contra els convents, les esglésies, les creus, els monuments religiosos han desvetllat la consciència dels catòlics del país. S'havia cregut que la religió catòlica a Espanya era solament un vestigi del passat, guardada per tradició i, per tant, poc sòlida. La persecució ha fet esclatar la seva vitalitat, primerament amb manifestacions admirables de fe i de pietat, després amb les eleccions del passat dia 19. S'ha vist que regions com Andalusia, on un creia que la fe era morta, votaven pels candidats catòlics.

També saludem les eleccions legislatives d'Espanya com una victòria catòlica. Aquesta jornada recorda als espanyols la de la batalla de *Las Navas de Tolosa*, amb la victòria obtinguda sobre els infidels, prenent-los les cadenes que per ells havien forjat, i que figuren com trofeus, penjades en diferents esglésies i en el gloriós escut de Navarra, que sempre ha estat fidel al seu Déu".

Hispano Olivetti M. 40

La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA

Guanyadora del Campionat de Mecanografia de Barcelona

Via Laietana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

Després de la victòria

L'acció social i l'Estat futur

PER J. BLANCH I BOËS

Continuant l'ordre de reflexions iniciades en el nostre article d'abans de les eleccions i a les quals dona especial oportunitat l'esclatant victòria assolida per les dretes i la responsabilitat que ella comporta, ens proposem d'examinar la transcendència de l'acció social i la seva projecció damunt el governament dels pobles.

Unànimement hom reconeix la importància dels problemes socials i la seva interferència en tot allò que afecta la vida col·lectiva. El segle passat, nat ideològicament de la Revolució francesa, exalçava exageradament i falsa tot el que fa referència als drets i garanties de la llibertat individual, i encimbellava els règims democràtics a ultrança, fonamentats en Constitucions en les quals es declarava amb emfàtica pompa la sobirania del poble; i mentre que amb veritable obsessió es preocupaven dels anomenats "drets de l'home i del ciutadà", negligien absolutament tot allò que es relaciona amb l'activitat social i econòmica, i per això allí on tantes prerrogatives i facultats buides i, més que inútils, contraproductes, eren atorgades, s'oblidava en absolut un dret tan elemental, naturalíssim i sagrat com el dret a la vida, sense el qual tots aquells altres eren pura fal·lòria i vergonyós escarni.

Ultra el que hem dit, la dèria furiosament individualista, inorgànica i atomitzant de les noves concepcions polítiques, proscribia poc menys que com un delictes o dificultava com un mal a extirpar tot el que pertany a l'ordre corporatiu, sindical, gremial o associacionista, declarant fora de la llei les entitats professionals que tenen per objecte la defensa dels interessos legítims d'un ofici o ram determinat de l'activitat humana i que, interposant la seva benèfica acció moderadora entre l'Estat i l'individu, refrenen els excessos cesaristes d'aquell i les velleïtats incontrolades d'aquest, contribuint poderosament a l'harmonia dels estaments i a l'ordre de la producció.

Per això — i a causa dels corrents esmentats — el poble constata amb astorament i indignació alhora, que mentre se'l proclamava sobirà i se l'investia de les més desbridades — i, segons els seus panegiristes, precioses — llibertats, es veia sotmès a tota mena d'opressions i explotacions, víctima de l'afany de riqueses, de la desorganització econòmica i, sobretot, de la pròpia indefensió, sense poder portar-se a la boca un mós de pa i obligat a un nivell i una duresa de vida molt inferior al que, decorosament, semblava exigir la seva pretesa i nominal sobirania.

La reacció contra aquest estat de coses ha devingut tan intensa, que avui, per contra, els fenòmens socials mediatitzen, o, millor encara, dominen la política; els afanys ordenancistes en matèria econòmica intervenen enèrgicament en la producció (en termes excessius moltes vegades); la vida sindical, gremial, societària creix ufanosament en proporcions increïbles i àdhuc la mateixa democràcia política sofreix arreu una gravíssima crisi. Tot això ens mostra de quina manera les qüestions econòmico-socials actuen damunt els problemes de govern, i ensenya

com, avui dia, els partits polítics, no sols han de tenir un programa social ben concret i determinat, sinó que cal per al seu triomf o per a la seva consolidació i perdurabilitat, que una acció social, apolítica, projectant-se vigorosament damunt la realitat objectiva, vagi enrolant les masses, famolenques de pau i de justícia, en organitzacions adequades per a estudiar aquelles solucions que més tard els partits han de traduir en lleis o disposicions del Poder públic, i per a portar a la pràctica tot allò que, eixint de l'esfera d'incumbència d'aquest puguin resoldre, sense l'auxili oficial, les mateixes parts interessades, o sigui, patrons i obrers, no distanciat per un abisme d'odis i venjances obert pel mite criminal i inhumà de la lluita de classes, sinó units per un ideal més alt de benestar col·lectiu que a uns i altres, indistintament, afavoreix i afecta.

I no és sols això. La Societat tota — àdhuc la Societat política — tendeix, a l'impuls d'aquestes idees, a estructurar-se per estaments i sorgeix en l'horitzó doctrinal i en el camp de les realitats la figura de l'Estat Corporatiu. Cal anar preparant els esperits per a aquesta evolució grandiosa que tenim a la vista. Els cristians són posseïdors d'un Codi meravellós, en el qual les bases autèntiques i veritables de l'Estat futur — fugint de censurables mistificacions absolutistes i autocràtiques — són, amb màxima autoritat, promulgades. Alludim, naturalment, l'Encíclica "Quadragesimo Anno", de la implantació de la qual tenim un exemple tan colpidor en la noble nació austríaca.

És sabut l'esforç formidable del Cancellier Dollfuss per a adaptar a les noves idees l'Estat que la Providència ha confiat al seu govern, esforç que ha merescut públicament l'aprovació de la Santa Seu, amb l'atorgament de la més alta distinció pontifícia al President de la República, Miklas.

Per acabar no podem menys que transcriure un eloqüent comentari que aquest fet ha suggerit a l'*Osservatore Romano*: "aquest any... les insígnies de l'Orde Suprem del Crist han estat lliurades al més alt magistrat de l'Àustria catòlica, el President Miklas, el qual cristianament presideix la cristiana restauració de l'Estat, nobilíssim esforç del seu cristià Cancellier. Aquestes són les seves paraules: "No solament com a particular estic avui davant l'altar de Déu. També en la meua elevada posició, a la qual m'ha exalçat la Providència, damunt els meus conciutadans, com a Cap d'aquest Estat, tinc la plena consciència del deure de traduir en realitat amb les meves millors, per bé que dèbils, forces, els principis cristians... No solament com a particular, sinó també com a President Federal de la República austríaca, he renovat la professió de la Fe catòlica. La dignitat i l'honor que em pervenen de les insígnies honorífiques rebudes els ofreno voluntàriament i amb joia, al Senyor. *Soli Deo honor*: a Déu, únicament, l'honorança." Heus ací les línies veritables per a reconstruir la Ciutat cristiana, la qual Europa, que fa ja massa temps edifica socialment sense Crist, ha gosat destruir."

FOMENT DE PIETAT

Nova sèrie de llibres

BONS COSTUMS CATALANS

Originals de M. B.

Lectura amena, cristianitzadora.
Interès novel·lístic. - Educació pairal.
Artística presentació.

- Vol. I. **La Castanyada.** Il·lustracions de J. Vinyals.
Vol. II. **La fira de Santa Llúcia.** Il·lustracions de J. Vinyals.
Vol. III. **Nadal.** Il·lustracions d'A. Utrillo.
Vol. IV. **Els Reis.** Il·lustracions d'A. Utrillo.
Vol. V. **Els tres tombs.** Il·lustracions de J. Vinyals.
Vol. VI. **El dijous gras.**

Preu de cada volum:
2,50 pessetes

FOMENT DE PIETAT

CALENDARI-BLOC**1934**

Acudits

Bonhumor

Història

Litúrgia

Curiositats

Anècdotes

Folklore

Santoral català

Exemplar: 0'55 ptes.

OBRA NOVA

FOMENT DE PIETAT

***La construcció
dels pessebres***

per

Josep M.ª Puig i Roig

Pròleg de

Mn. Joaquim Masdexart, Prev.

Dibuixos de

Josep Bonet i del Rio**Preu: 3'50 pessetes**

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca popular de Teatre catòlic

**L'alegria
de fer bé**

Comèdia en tres actes de]
CLOVIS EIMERIC

Obra premiada en el concurs de
l'Ateneu de Sant Lluís Gonçaga,
de Sant Andreu de Palomar.

Preu: 2,50 ptes.

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

CONSELL DE BON GERMÀ

Germà: no juguis a la Loteria; la millor rifa és l'estalvi. Però si un dia tens aquesta feblesa prova-ho a l'Estanc i Loteria del carrer de "Fernando", núm. 32 (ara Fivaller) i qui sap... Trobaràs també tabacs, segells, timbres de totes classes i preus — No et descuidis del bitllet de Nadal.

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADO

(Barcelona)

"ENDAVANT"

35

RUBI

CATALUNYA SOCIAL
Duran i Bas, 11
BARCELONA